

— Καὶ σὺ ποῦ θὰ πᾶς; τὸν ἠρώτησεν ὁ πτωχός.

— Ἐγὼ ἔχω τὰ γίδια μου καὶ ξέρω κι' ὄλαις ταῖς σπηλαιῖς νὰ κρυφθῶ, ἀπάντησεν ὁ βοσκός.

Τῷ ὄντι, τὴν τελευταίαν στιγμὴν τοῦ ἦλθε τοῦ μπάριμπα-Δήμου ἡ ἀπορία: διατί, ἂν πράγματι εἶχαν ἔλθει πειραταὶ, ὁ Τσόμπανος δὲν ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῆς προσωπικῆς ἀσφαλείας του. Ἄλλ' ὁ βοσκὸς ἐξηκολούθησε ν' ἀπομακρύνεται καὶ μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἄφαντος.

εἰς τὴν Ταράτσαν τοῦ φρουρίου ὁ παραγυῖός του, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ πτωχοῦ· ἀλλὰ πρῶτον ἤλπιζεν ὅτι οἱ πειραταὶ δὲν θὰ ὑπωπτεύοντο τὸ παρ' αὐτοῦ γενόμενον διάβημα, ἔπειτα αὐτός, ὅστις ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς κρημνοὺς καὶ ὅλα τὰ μονοπάτια, ἐγνώριζεν ἐπίσης καὶ ὅλα τὰ σπήλαια καὶ τὰς κρύπτας, τὰς ἀνοιγομένας ἀπὸ τὰς βραχώδεις βορεινὰς ἐσχατίας τῆς νήσου. Ἐλυπεῖτο δὲ τὸ πτωχὸν αἰπόλιόν του, τὸ ὅποιον ἐθεώρει ὡς παρακαταθήκην ἐμπιστευθεῖσαν αὐ-

ΑΝΟΙΕΙΣ

Ὁ μπάριμπα-Δήμος ἤρχισε νὰ σταυροκοπηταὶ ἀπειδῶς ὀπισθεν τῆς πολεμίστρας, εἶτα ἔσπευσε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὴν Ταράτσαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κιόσκι καὶ μετέδωκε τὴν εἰδήσιν εἰς τοὺς δημογέροντας τοῦ φρουρίου.

Ε΄

Τῷ ὄντι, οὔτε ἡ ἰδέα δὲν τοῦ ἦλθε τοῦ πτωχοῦ αἰπόλου, τοῦ βοσκόντος ὀλίγας αἶγας εἰς τὸ κατάμερον τῶν Τριῶν Σταυρῶν, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ μπάριμπα Δήμου νὰ τοῦ βίψῃ τὴν σχοινίην κλίμακα ἢ νὰ τοῦ καταβιβάσῃ τὸν κάλων μετὰ τὴν ἀπάγην καὶ τὴν θηλειάν, δι' ἧς ἀνῆλθεν

τῷ ὑπὸ τῆς φειδωλῆς μοίρας του πρὸς φύλαξιν.

Ὁ κολλήγας του ὁ κύριος Ἀναγνώστης, ὁ προστός, δὲν ἦτο ἄνθρωπος μὲ ἀνοιχτὸ χεῖρι, βλέπει, καὶ ἂν ὁ πτωχὸς Τσόμπανος ἔχανε τὰς αἰγὰς του, ἦτο κατεστραμμένος, καὶ πολλὰς ἐλπίδας δὲν εἶχε νὰ εὕρῃ σεργιανὰ διὰ ν' ἀγοράσῃ ἄλλας. Ἐπειτα ὅλοι θὰ τὸν ὠνόμαζαν ἀνάξιον. Ἐνόει αὐτὸς καλὰ ἀπὸ κόσμον, ἅς ἦτο κι' αἰγοβοσκός. Καὶ τυχερὸς νὰ εἶσαι, κατάλαβες, καλὸ δὲν σοῦ λέγουν, μόνον «σοῦ κάνου» πρόσωπο», κι' ἀπ' ὀπίσω σοῦ σιάθουν τὸ λάκκο· καὶ ἄτυχος νὰ εἶσαι, πάλιν «τύπλα!» σοῦ φωνάζουν